

Erkänn ursprunget!

Den finska riksdagsledamoten Päivi Räsänen har gett oss ett exempel att följa i att stå upp för sanningen. I förra numret av *Begrunda* publicerades ett tal av henne, i vilket hon berättar vad hon fått utstå i de finska domstolarna (nr 2-2023, s. 9–13). Hon friades i Helsingfors hovrätt (hösten 2023) från åtalet för hets mot folkgrupp. Men riksåklagaren, Ari-Pekka Koivisto, ger sig inte utan har överklagat domen till Högsta domstolen i Finland, som i april 2024 meddelade att överklagandet kommer att prövas.

Riksåklagaren hävdar att Räsänen via sociala medier hetsat mot homosexuella. Räsänen menar å sin sida att hon har rätt att citera Bibeln och framföra sin bibeltolkning. Hon kritiserade 2019 lutherska församlingar som stod bakom *Pride*, en festival hon menar uppmanar till synd utifrån bibelcitater från Romarbrevets första kapitel, där det talas om att kvinnor och män bytte ut det naturliga umgänget mot det onaturliga och att det var skamligt att göra det. I domslutet från underinstanserna uttalas att även om sättet Räsänen uttalat sig på kan anses kränkande, är det inte att betrakta som hets mot folkgrupp.

Koivisto vill nu att Högsta domstolen prövar konflikten mellan ”grundläggande rättigheter som står emot varandra”. ”Det handlar särskilt om hur yttrande- och re-

ligionsfriheten ställs mot förbud mot diskriminering och när uttalanden kan anses uppfylla kraven på straffbar hatretorik”.

Riksåklagaren talar alltså om rättigheter som står mot varandra. Men talet om rättigheter bygger på de förpliktelser som återfinns i de tio budorden. Det är myntets två sidor. Förpliktelsen för mig att inte stjäla ger min nästa en rätt att inte bli bestulen.

Två bud är av särskilt intresse i detta rättsfall, det första och det fjärde, som handlar om vårt ursprung och förutsättningen för vårt liv.

Ytterst är vi till därför att Gud vill det. Utan Gud – ingen värld, ingen människa. Därför har allt skapat en plikt att erkänna, tillbe och tacka Gud för livets gåva (Rom. 1:20–21). Det är skälet till att Gud befaller oss att inte ha några andra gudar vid sidan om honom och att älska honom helhjärtat (2 Mos. 20:3, 5 Mos. 6:5).

På ett liknande sätt är mitt liv en gåva från mina föräldrar. Utan föräldrar – inget människoliv. Därav följer att alla människor har en kallelse och plikt att erkänna och hedra sina föräldrar. Det är därför inte hållbart att säga att mina föräldrar lika gärna kunde ha varit av samma kön som av olika. Det är nämligen inte så det är.

I fråga om sexuell lidelse och tillfredsställelse kan likheter finnas mellan homo- och

heterosexualitet. Men det är inte hela bilden, vilket det fjärde budet påminner oss om. Själva förutsättningen för vår existens är ofrånkomligen knuten till de två könen – och närmare bestämt till könscellerna.

Endast den som blundar för verkligheten kan påstå att förutsättningen för vår tillblivelse och existens *inte* är den heterosexuella föreningen (av könsceller). Ett sådant umgänge måste därför rimligtvis ges en tydlig särställning och fundamentalt skiljas från exempelvis homosexuellt umgänge, vilket Guds ord också gör. Det är *inte* Guds mening att sexuellt umgänge ska skiljas från möjligheten till ett nytt människoliv.

Men det är precis vad den moderna, gudlösa människan vill göra. Hon vill upplösa bandet mellan äktenskap och sexualitet och mellan sexuellt umgänge och en människas tillblivelse. Hon vill förbjuda ”diskriminering” av utomäktenskapliga förbindelser och av homosexualitet.

Men Gud vill inte att vi kallar homosexualitet för äktenskap eller likställer det med heterosexualitet – lika lite som han vill att vi kallar man för kvinna, äpple för päron eller avgudadyrkan för gudstjänst. Det är en del av människans grundläggande kallelse att lägga jorden under sig och att göra det också genom att med språkets hjälp ge namn åt djuren (1 Mos. 1:28, 2:19).

Även i Svenska kyrkan är en materialistisk grundsyn ofta en outtalad utgångspunkt, som leder till att Bibelns ord inte får stå som Guds ord och fälla avgörandet. I stället ska kyrkan tvingas följa världens idéer med hot

om att ytterligare utestänga bibeltroende prästkandidater. I vilken utsträckning kan en lågkyrklig tradition som ELM utgöra en tillflykt och en fristad utan att få frikyrkans kännetecken? Svåra frågor väcks när saken övervägs. Hur ter sig saken ur kyrkorättslig synpunkt – och vilken hänsyn bör tas till det? Den frågan diskuteras i en artikel av Anders Lundberg (s. 4–10).

Under mer än tusen år har vårt land stått under Ordets inflytande. Cédric Placentino fortsätter att berätta om hur det började, hur vi övergav de hedniska gudarna och de offer de krävde – till förmån för Herrens gudstjänst (del 3, s. 11–19). Den historia som berättas av materialisterna behöver kompletteras och korrigeras med en redogörelse för kristendomens verkliga och förtjänstfulla bidrag till vårt lands tillkomst och utveckling.

Detsamma gäller Fredrika Bremers liv och utveckling. Det duger inte att hoppa över de erkännanden som hon ger Kristus och hans lära för det som hon gjort sig mest känd för. Jens Lunnergård hjälper oss i den delen (s. 20–24).

Slutligen får vi en inblick i det uppsatsarbete som missionssekreterare Johannes Heule gjort gällande det förhållande som sker i Jesu upphöjelse på korset och som framför allt aposteln Johannes skriver om i sitt evangelium (s. 25–29).

Peter Henrysson
redaktör